

Uden for Betænkningen var følgende Underændringsforslag stillet af *Steffensen*:

I Stedet for Ændringsforslag Nr. 1 sættes:

1ste Stykke af Lovforslagets § 1 affattes saaledes:

„Retten til at drive Fiskeri i Søer, Aaer, Bække og andre ferske Vande tilkommer, for saa vidt ikke nogen anden har særlig Adkomst dertil, udelukkende den eller dem, der eje Grunden, hvorpaa Vandet findes. Hvor flere eje Grunden, hvorpaa Vandet findes, ere disse lodtagne i Fiskeriet i samme Forhold som i Grunden, naar denne er i Sameje, men naar Grunden er delt mellem dem, have de Fiskeriet hver paa sin Del, og Grænserne for de enkelte Dele bestemmes som hidtil efter Grænserne for de tilstødende Landgrunde og den gamle Midtstrømslinie, alt for saa vidt særlige Adkomster ikke medføre Afvigelser.“

Formanden: Inden jeg aabner Forhandlingen, skal jeg straks bemærke, at jeg har forstaaet, at den ærede Forslagsstiller af Underændringsforslaget betragter sit Ændringsforslag til § 1 som bortfaldet, efter at Underændringsforslaget er stillet (*Steffensen*: Ja.). Saa skal jeg spørge, om nogen ønsker at optage det stillede Ændringsforslag under Nr. 1 til § 1. Hvis det ikke optages, er det endelig bortfaldet. (Ophold). Det er saaledes bortfaldet.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Underændringsforslaget samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (*Steffensen*): Idet jeg i øvrigt skal henvise til den afgivne Betænkning, skal jeg tillade mig kortelig at begrundede de stillede Ændringsforslag. Til § 1 i Loven er der stillet et Underændringsforslag, som findes uden for Betænkningen, af mig som Mindretal. Dette Underændringsforslag er af en vis principiel Beskaffenhed, idet jeg nemlig antager, at saaledes, som Reglen nu findes udtrykt i § 1 om, hvem det er, der har Ret til Fiskeriet i ferske Vande, er man kommen til at sige noget andet, end det oprindeligt har været Mening. Jeg antager nemlig, at man ved § 1, hvor der tales om, at „i Søer, Aaer, Bække og andre lignende ferske Vande skal som hidtil Retten til at drive

Fiskeri alene tilkomme den eller de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund og indtil midtstrøms“, har villet udtrykke den tidligere Regel efter Danske Lov. Men hvis dette er Tilfældet, tror jeg, det maa erkendes, at man er kommen til at sige noget andet end det, man egentlig har villet sige. Danske Lovs Regler om Retten til Fiskeri i ferske Vande ere efter min Mening ganske klare. Hovedbestemmelsen derom findes i Lovens 5—10—25 og gaar ud paa, at ingen har Ret til at jage og fiske paa de Steder, hvor han ikke kender sig Lod og Del til Grunden. Ved Grunden maa her forstaaes Grunden, hvorpaa den Idræt, der er Tale om, øves, thi det er ganske klart, at, naar der om Jagtretten gælder ganske samme Regel som om Fiskeri, kan der kun være ment denne Grund og ikke den tilstødende Grund, det kan umulig være Meningen, at Loven vilde give Jagtret for Nabogrunden. Ved at udtale denne Bestemmelse har saa Loven slaaget fast, at Fiskeretten i ferske Vande ligesom Jagtretten er en Bestanddel af Ejendomsretten, og det er sikkert en ganske korrekt Regel; thi der kan overhovedet næppe paavises nogen anden Grund til at give nogen udelukkende Fiskeriet i ferske Vande i Modsætning til Fiskeretten i Saltvand end den, at det er i Kraft af hans Ejendomsret over Grunden. Ved Siden af denne Regel giver Loven to Regler for det Tilfælde, at det ikke er en enkelt Mand, der ejer Grunden, men at den ejes af flere. Den giver da i 5—10—23 den Regel, at, naar Grunden er i Sameje, d. v. s., den ejes af de paagældende saaledes, at hver ikke har sin Del af den, men at de eje den i et vist Forhold, saa har enhver Lov til at fiske, saa vidt hans Lod kan taale. Hvis han ejer en Fjerdedel eller en Femtedel, har han Ret til Fiskeriet i en Fjerdedel eller en Femtedel. Dernæst giver Loven i 5—10—42 en Regel for det andet Tilfælde, hvor Fiskevand kan være fælles, nemlig, at Vandet findes paa Grunde, der ejes af forskellige, men saaledes, at enhver har sin Del af Grunden. For det Tilfælde giver Loven den Regel, at enhver kan fiske paa sin Del af den Grund, hvorpaa Fiskevandet findes. Som man vil se, er det en ganske korrekt Gennemførelse af den Sætning, at Fiskeretten er en Bestanddel af Ejendomsretten, og naar man har Reglen i 5—10—25, saa behøver man i Grunden ikke de to andre, thi de følge af sig selv.

I Modsætning hertil gives der nu i det foreliggende Forslag — og i saa Hen-